

Analiza Janeza Janše o slovenski družbeni in politični stvarnosti (objavljeno med 14. in 17. 1. 2019)

Sistem za elito. Za prvorazredne. (1. slika)

V Sloveniji je vzpostavljen sistem, ki služi predvsem eliti. Samoizbrani, samooklicani eliti. Prvorazrednim. Ti za ohranjanje oblasti, svojih statusov in privilegijev uporabljajo vsa sredstva. Ena od dolgoročno najbolj katastrofalnih posledic tega sistema je erozija človeškega kapitala in gradnikov slovenske državnosti. Sistem brani privilegije elite in preprečuje naravno tekmovanje talentov v družbi. Na tisoče nadarjenih in podjetnih zato vsako leto zapusti Slovenijo. Tisti drugorazredni, ki ostanejo, nimajo enakovrednih možnosti za uspeh v življenju. Priseli pa se približno enako število tujcev v kombinaciji nizko kvalificirane delovne sile in porabnikov socialnih fondov. Vsak, ki je sposoben vsaj malo pogledati pod vsakdanjo virtualno resničnost, ki jo rišejo režimski mediji, se danes zaveda, da je stanje v Sloveniji v vrednotnem smislu skrajno resno in da drsimo k prelomnici. Možna pa sta dva razpleta.

Ugodnemu zunanjemu okolju navkljub slovenska država že desetletje ne zmanjšuje dovolj ali sploh ne zaostanka za razvitim svetom. Velikanska večina prebivalstva oziroma vsi "drugorazredni" pa so zaradi izključevalne politike prvorazrednih in posledičnega prepočasnega razvoja prisiljeni plačevati višje davke in prispevke ter životariti z občutno nižjimi plačami in pokojninami, kot so realno možne glede na njihove vložke ter razvojni potencial Slovenije.

V vsaki državi, kjer negativni elitizem postane prevladujoč in sistemsko zaščiten, pride do resnih zastojev v njenem delovanju. Osnovno merilo uspeha posameznika v družbi ni več njegova sposobnost, ampak vnaprej dan oziroma omogočen družbeni položaj. Stanje se lahko stopnjuje do krize legitimnosti. Kljub temu pa je velika razlika med državami, kjer so elite nastale organsko na podlagi bolj ali manj svobodne konkurence in meritokracije oziroma tekmovanja v podjetnosti, inovativnosti in znanju

ter med državami, kjer so se elite vzpostavile z bajoneti revolucionarjev in fizično likvidacijo "stare elite". In kjer se, kot je pred desetletjem v svoji študiji ugotovil dr. Frane Adam za Slovenijo, pretežno reciklirajo. Ni slučajno, da se pripadnik tako nastale samooklicane slovenske elite počuti izjemno domače v družbi elitnega tovariša iz Moskve ali celo Teherana, medtem ko se bolj ali manj izogiba sposobnih zahodnih managerjev.

Prva obrambna črta negativnega elitizma je birokracija. V državi z dvema milijonoma prebivalcev je trenutno v veljavi preko 20.000 zakonov in vladnih uredb. Veliko postopkov je predpisanih protislovno. Veliko tako, da so v praksi težko izvedljivi. Večina predpisov je za normalno življenje v demokratični državi nepotrebnih. Ko smo leta 1996 praktično zaokrožili lastno državnost, smo jih imeli štirikrat manj. Po treh desetletjih pa smo se vrnili za cel krog nazaj v čase zadnjih izdihljajev SFRJ. Takrat je veljalo, da je dovoljeno samo tisto, kar je izrecno predpisano. Ob osamosvojitvi in po uveljavitvi slovenske ustave so nam njeni pisci zagotovili, da odslej svoboda obsega vse, kar ni izrecno prepovedano. Danes je birokratski obroč trdnejši in mestoma celo bolj neživljenjski kot leta 1989. Številni akti predpisujejo nove in nove kazni za na novo izmišljene prekrške. Ali pa nesorazmerno visoke za nenevarne kršitve prometnih predpisov. Vse do absurda, ko je kmet kaznovan z visoko denarno kaznijo, ko mu krava zaide na sosedov travnik in pomuli travo, ta denar pa prvorazredna oblast potem plača ilegalnemu migrantu, ki je nezakonito vstopil v državo in zaprosil za azil.

Mnogi zmotno mislijo, da imamo vso to birokratsko navlako na ramenih zaradi nesposobnosti vladajočih. Ali zaradi interesov dela samooklicane elite, ki si z izmišljanjem in zaračunavanjem raznih nalepk za avtomobile ali registracij starih mopedov polni žepe. V resnici pa ajatole prvorazrednih uporabljajo neprehodno birokratsko močvirje za ustvarjanje vtisa lastne potrebnosti in predvsem kot instrument obvladovanja drugorazrednih. Ljudstvo mora živeti v stalnem strahu ob občutku, da nekaj dela narobe. Kdo bi lahko sploh poznal in upošteval vsaj desetino od preko 20.000 veljavnih predpisov? Kateri podjetnik se sploh

lahko najde v protislovnih in nelogičnih davčnih aktih? Da je pokorno, mora drugorazredno ljudstvo živeti s stalnim občutkom krivde in občasno občutiti radost, ko mu kak pripadnik prvorazrednih kje pogleda skozi prste. Na podoben način služijo ajatolam tudi dolge čakalne vrste v zdravstvu ter zamude v pravosodju. Birokracija oziroma administracija se je v Sloveniji tako spremenila v svoje nasprotje. Namesto za ustvarjanje reda oziroma enakih vatlov za vse in pravičnosti jo prvorazredni uporabljajo kot instrument nereda, kaosa. Za sistemsko tovarno krivic. Imamo stanje, kakršnega je pred tisočletji opisal Marcus Tullius Cicero: »Summum ius summa inuria – Več je zakonov, manj je pravice«. Prvorazredni dobro vedo, da je osnovni red prva potreba vsake človeške družbe in da lahko svobodo in pravičnost (smrtna sovražnika vsake ne naravne elite) vzpostavimo samo tam, kjer tak red obstaja. Ob obisku dr. Jordana Petersona leta 2018 v Sloveniji je bila nervoza prvorazrednih očitna, kajti Peterson na razumljiv, »populističen« način zagovarja ravno tisto normalnost in tiste logične, naravne, zdravorazumske poglede na svet, ki jih ofenziva kulturnega marksizma preko »politične korektnosti« skuša iztrebiti.

Človek vedno spontano čuti krivico, jo pa težje reflektira navzven, če ni javno prepoznana. Zato svoj spontan podzavestni odpor zoper nenaravni tok stvari ali neposredne krivice izraža tudi z neudeležbo na volitvah. Samooklicana elita tak način reakcije med drugorazrednimi aktivno vzpodbuja (največkrat z avto sugestivnimi gostilniškimi gesli: vsi so isti, nič se ne da spremeniti, ni nobene izbire, moj glas nič ne odloča...) in tako, paradoksalno, ravno z namenskim povzročanjem krivic dvakratno krepi svojo moč.

Danes osnovni ideološki instrumentarij za vzdrževanje oblasti samooklicane elite prepoznamo po pridevniku "javno". V slovenskem novo reku je ta pridevnik marsikje postal sinonim za monopol. Prva generacija prvorazrednih pa v tem pojmu še vedno prepozna besedo "družbeno". Zanje je pomenila isto kot beseda "naše", torej njihovo, saj so z vsem družbenim kot samooklicana avantgarda neomejeno razpolagali.

Pripadnika prvorazrednih oziroma samooklicane elite tako danes najlažje prepoznate po vročičnem besednem zavzemanju za vse, kar naj bi bilo javno. Javno zdravstvo, javno šolstvo, javne finance, javna stanovanja... javna stranišča. V resnici se zavzemajo za takšno organizacijo družbenih podsistemov, v katerih samooklicana elita brez večjih naporov vzdržuje vpliv in oblast. Po potrebi iz njih preko preplačil (spomnimo se samo štirikrat preplačanih žilnih opornic za lastnike tednika Mladina) financira druge monopole in zaposluje svoje pripadnike. Da rabota ljudstvu ostane skrita, v teh sektorjih ne sme biti omembe vredne konkurence, ki bi omogočala primerjave racionalnosti in učinkovitosti. Včasih sicer pride do absurdnih situacij, ko otroke največjih zagovornikov "javnega" odkrijejo v zasebnih šolah ali ko si celo člani lobija prvorazrednih, ki delujejo pod nazivom "Gibanje za javno zdravstvo", privoščijo prvorazredne operacije na zasebnih klinikah v Švici ali Avstriji. Ko so tam odkrili Danila Türka in Milana Kučana, so protislovje opravičevali z bebavo ciničnim izgovorom, češ da sta bila tam v »okviru uslug javnega sektorja« oziroma na stroške zavoda za zdravstveno zavarovanje, tako kot pač vsak navaden državljan.

Nezaupanje do svobodne zasebne pobude kjerkoli, vključno z gospodarstvom, je prvorazrednim položeno v politično zibelko. Zaradi evropskega okvira in pravil skupnega trga so jo prisiljeni tolerirati, nikoli pa se niso odpovedali nadzoru, ki ga danes že lahko poljubno stopnjujejo do stopnje, s katero se nezaželenih podjetnikov enostavno znebijo. Ključni instrument splošnega omejevanja podjetniške pobude je davčni vijak, posamični pa so: birokratske ovire, diskriminatorna obravnava posameznikov s strani spolitizirane davčne uprave, neplačevanje storitev podizvajalcem pri državnih ali mestnih projektih ter poljubno dolgi sodni postopki v gospodarskih sporih. Na tisoče sposobnih slovenskih podjetnikov, ki v seštevku v bistvu tvorijo hrbtenico slovenskega gospodarstva in države, se izogiba pojavljanju v javnosti in skuša ostati čimbolj »pod radarjem« prvorazrednih. Čim jih le-ti zaznajo kot uspešne, praviloma sledi v paketu davčni nadzor, obiski delovnih ipd. inšpektorjev, namigi o zaželenih sponzorstvih »pravih« organizacij, predvsem ZZB,

vabila k podpori političnim kandidaturam ipd. Ravnanja »nadzornikov« so praviloma toliko bolj prijazna, kolikor bolj so podjetniki dovzetni za namige prvorazrednih. Če se podjetnik neposredno upre ali se naredi gluhega za »namige«, lahko sledi tudi nenapovedana hišna preiskava ob obvezni prisotnosti dobro obveščenih kamer POP TV in nekajdnevno medijsko uničevanje podjetnika ter njegove gospodarske družbe.

Slovenija je danes tako edina država, ki se šteje za demokratično in v kateri ima gospodarstvo tretjerazredni vpliv na družbeno dogajanje. Medtem ko že ob manjšem nerganju sindikalnih korifej javnega sektorja celotna vlada stoji v položaju mirno, z zahtevami gospodarstva praviloma opravi kak poslanec nad koalicijske levice, ki jih razglasi za parazite, po potrebi zagrozi z nacionalizacijo in jih mirno pošlje v kot. Slovenija je verjetno tudi edina »demokratična republika«, kjer so prvorazredni prepovedali privatnim podjetjem doniranje omejenih sredstev političnim strankam in tako še dodatno omejili tudi možnost posrednega vpliva ne prvorazrednih gospodarstvenikov na oblikovanje ugodnejših razmer za gospodarski razvoj podjetij in države.

Izključevalna politika samooklicane elite ima za blaginjo naroda katastrofalne posledice. Primerov je nešteto povsod, ne samo v gospodarstvu. V začetku leta 2019 je odmeval primer vrhunskega, mednarodno priznanega strokovnjaka dr. Marka Noča in njegove ekipe. Prvorazredni so mu preko anonimnih »ocenjevalcev« odvzeli sredstva za pomemben raziskovalni program in mu celo onemogočili pritožbo. Že pred tem je doživljal vsemogoče napade in osebne diskreditacije. Vse odkar je javno opozoril na kaos v zdravstvu ter še posebej na stomilijonsko krajo denarja pacientov preko preplačanih žilnih opornic. Ker je s tem delno ogrozil kriminalni fevd, ki so ga desetletja neposredno upravljali vrhovni ajatole prvorazrednih, je bila reakcija neusmiljena.

Največja skupinska žrtev prvorazrednih in njihove politike izključevanja pa so mladi. Med vodenjem Sveta EU in Evropskega sveta leta 2008 smo načrtno usposabljali nekaj sto mladih izobraženih Slovencev vseh profilov.

Spremljali so delo vlad in ministrstev po državah članicah EU ter proučevali dobre prakse na različnih področjih. Eno največjih bogastev EU je bogat nabor dobrih praks. Medtem ko v EU ni nobene države, kjer bi vse odlično delovalo, najdemo praktično povsod kako izjemno dobro izkušnjo. Urejeno zdravstvo na Nizozemskem, debirokratizirano administracijo v Veliki Britaniji, urejen socialni dialog v Nemčiji, učinkovita javna naročila v Avstriji... Nabrala se je velika košara izjemno koristnih praktičnih znanj z možnostjo neposrednih svetovanj iz katerekoli članice EU. Kljub prihajajoči krizi bi lahko v mandatu 2008-2012 Slovenijo s pomočjo te košare preoblikovali v državo dokončane tranzicije z odprtim, vključujočim sistemom, ki bi zagotavljal sprotno reševanje problemov, razvoj in pravičnost. Skratka tisto blaginjo, ki je ustavni smoter slovenske države.

Administracija slovenske države, preizkušena preko reform, potrebnih za vstop v EU, NATO, EMU in Schengenski sistem in tudi z vodenjem EU, je bila takrat sposobna izpeljati ta podvig. Tudi s pomočjo smotrnega investiranja znatnih sredstev iz EU skladov, ki so bila na voljo. Pa danes? Lahko se le zjokamo.

Lansirana je bila zloraba pravne države z nazivom Patria. Nova socialistična vlada je z gnusom zavrgla košaro znanj, nabranih med predsedovanjem EU. Niti enega od stotin mladih strokovnjakov, namensko delegiranih po EU za nabiranje dobrih praks, danes ne srečam v Sloveniji, ampak so si morali poiskati službe v Bruslju, Madridu, Haagu, Dunaju, Londonu... Doma so bili obravnavani kot grožnja sistemu. Verjetno je nekaj izjem, ki pa so to postale zaradi svojih sorodstvenih ali političnih povezav z elito.

Socialistična vlada je v letu 2009 namesto reform povečala javno porabo za skoraj desetino. Ob hkratnem rekordnem padcu BDP. Vse, kar je sledilo, je bila samo še posledica. In Slovenija je padla iz 91% povprečja EU po kupni moči na prebivalca leta 2008 na 83% EU povprečja nekaj let kasneje. Javni dolg pa je zrasel iz 22% BDP na skoraj 90%. Ob isti finančni

krizi v celi EU. Samo za obresti smo v desetih letih plačali blizu 8 milijard evrov tujim finančnim skladom.

Za ohranitev sistema, ki služi ohranitvi oblasti samooklicane elite, je bila plačana ogromna cena. Zaradi tega "harača" ni tretje razvojne osi, ni sredstev za modernizacijo zdravstva, ni druge cevi Karavank, ni obvoznic okrog številnih slovenskih mest in krajev, ni drugega tira, ni potrebne modernizacije železnic. In povprečna plača ali pokojnina v Sloveniji je najmanj za 250 evrov na mesec nižja, kot bi lahko bila.

Spočetje, rojstvo in obnavljanje prvorazrednih ter sestop z oblasti, ki ga nikoli ni bilo (2. slika)

Spočetje samooklicane elite oziroma »avantgarde« je bilo uvoženo iz Moskve, rojstvo pa izjemno krvavo. Nadaljevanje je dobro iz prve roke opisal Djilas v svoji knjigi Novi razred. Kdor želi podrobnejši vpogled v slovenske razmere, naj si prebere knjigo: "Omerza, Pezdir: Kriminalni temelji TO SRS in Ljubljanske banke, Podjetniška analitika, 2018". Še bolj celovit vpogled nudi dokumentirana študija o privilegijih političnih in državnih funkcionarjev v SRS, ki jo je izdal Študijski center za narodno spravo. V političnem sistemu, ki je zapovedoval enakost (v revščini), so imeli zapovedovalci neslutene privilegije, nedosegljive v kateremkoli kapitalističnem sistemu. Počitniške kapacitete na Brionih in številnih drugih elitnih lokacijah po SFRJ, državna lovišča, vrhunska zdravstvena oskrba v bolnici Petra Držaja, sveža zelenjava, meso, divjačina in vse ostalo za v loncu iz Oskrbnega centra Gotenica, kadrovska stanovanja in (kasneje podarjene) hiše v Murglah za smešno nizko najemnino, študij v tujini za potomce in imuniteto pred kazenskim pregonom tudi v primeru težkih terorističnih dejanj v tujini. A v osemdesetih letih prejšnjega stoletja se je socializem kot državni sistem na evropski celini moralno in gospodarsko sesedel in veter sprememb je zapihal tudi čez obronke Balkana. V Sloveniji

se je na Kongresnem trgu in na Roški »zgodilo ljudstvo« in enopartijska elita se je začela zavedati svoje nelegitimnosti.

Videli so, kaj so prinesle spremembe na Poljskem, perestrojka v SZ, padec Berlinskega zidu in nazadnje organizirana vstaja in eksekucija para Ceausescu v Romuniji ravno v času slovenskega partijskega kongresa ob Božiču 1989.

Drastično so pospešili priprave na spremembe, računajoč, da bo do njih prišlo v okviru SFRJ, ker zahod ne bo dovolil razpada Jugoslavije. Njihov "sestop z oblasti" leta 1990 je bil scenarij "obstanka na oblasti" v novih okoliščinah. Stotine milijonov dolarjev iz slovenskih bank in državnih izvoznih podjetij so prelili v davčne oaze. Nekdanjo udbovsko-finančno mrežo za upravljanje črnih skladov v tujini so okrepili z novimi kadri ter jo zavarovali s funkcionarji, poslanimi v mednarodne finančne institucije na mesta, ki so po kvoti pripadala SFRJ. Izjemno zanimivi so datumi, s katerimi so bili v tujino poslani Mitja Gaspari, Marko Voljč in France Arhar.

Demosova vlada je leta 1990 nastopila mandat s pičlo večino v skupnem seštevku vseh delegatov vseh treh zborov skupščine ob sistemski ustavno zagotovljeni možnosti blokad vsakega izmed treh zborov. V zboru združenega dela, v katerega se ni volilo na podlagi splošne volilne pravice, so imeli preimenovani komunisti dvotretjinsko večino, s katero so do skrajnosti zavlekli sprejem ključne osamosvojitvene zakonodaje. V Predsedstvu republike je imel Demos praktično le enega od petih predstavnikov. Vlada je dobila na pleča skrb za izpraznjene državne banke, ki so jih še vedno obvladovali njihovi plenilci. Dobila je razoroženo Teritorialno obrambo, nasproti pa sovražno JLA, večino medijev in sindikate, ki so napovedovali stavke ravno v času osamosvojitve. Sindikat v milici celo za 27 junij 1991.

Osamosvojitve je Demos kljub temu uspel izpeljati, a za las. Deloma tudi zato, ker ključni ljudje komunistične elite niso niti za trenutek verjeli, da bo res uspela. Celó po dobljeni vojni in Brionski deklaraciji so še upali, da

zahod ne bo priznal samostojne Slovenije. A vrag je odnesel šalo, ko je Milošević ocenil, da Slovenije z vojaško silo po sramotnem porazu JLA ni mogoče obdržati v Jugoslaviji in so njegovi člani predsedstva SFRJ 18. julija 1991 glasovali za umik preostankov dveh korpusov iz Slovenije in njuno razporeditev v skladu z načrtom B, ki je predvideval oblikovanje Velike Srbije. Več o tem knjigi srbskih zgodovinarjev [Vladimir Petrović, Kosta Nikolić - Rat u Sloveniji...](#) Zbornika dokumentov [Bela knjiga slovenske osamosvojitve](#) in Vojna za Slovenijo (Založba Nova Obzorja, 2013) ponujata podrobnejši vpogled v ključne odločitve, nasprotovanja in oceno tveganj tega časa. Na stotine dokazov o sramotni izdaji samooklicane elite v času osamosvajanja doslej ni dobilo nobenega odgovora. Edina odziva na njihovo objavo sta ignoranca in podeseterjeni napadi na avtorje obeh zbornikov.

Dolg seznam oseb iz Bele knjige, ki so se posebej izpostavljale v nasprotovanju slovenski osamosvojitvi je hkrati dolg seznam ljudi, ki so v samostojni slovenski državi, ki so ji aktivno nasprotovali, doživeli nesluteno promocijo. Postali so predsedniki republike, Državnega zbora, ministri (celo za obrambo), ambasadorji, rektorji, dekani, guvernerji Banke Slovenije, direktorji bank, inštitutov in državnih podjetij, predsedniki sodišč, tožilci, člani SAZU... in celo funkcionarji ZVVS in združenja Sever. Nekateri, ki so vmes umrli, so pokopali z vojaškimi častmi.

Prvi generaciji samo izbrane elite s krvavimi rokami se je tako pridružila druga z bremenom izdaje zgodovinske odločitve slovenskega naroda. Povezani ne samo sorodstveno in politično, ampak tudi v skupnem naporu po skrivanju svojega početja in boju proti resnici o času, ki je za Slovence obdobje oblikovanja vrednostnega središča naroda, sta takoj po mednarodnem priznanju ob naivni asistenci liberalnega dela Demosa brezobzirno ukradli osamosvojeno državo, ki je nastala proti njuni volji.

Z zamudo in po zanje nepredvidenem pripetljaju (osamosvojitvi) so začeli strastno izvajati pripravljen načrt ohranjanja oblasti ter privilegijev samooklicane elite v novih razmerah. Vse potrebno je bilo na voljo

oziroma še vedno pretežno v njihovih rokah: denar, mediji in represija. Le na novo vzpostavljeno Slovensko vojsko ni bilo tako enostavno preoblikovati nazaj v TO SRS. Proces njenega siromašenja je bil zato bolj dolg, a na koncu je bil cilj vseeno dosežen. Z vso silo so se osredotočili na razgradnjo vsega, kar je prinesla kratka Demosova izvršna oblast. Okrepili so monopole v šolstvu, sindikatih in t.i. nevladnih organizacijah. Spet si moral biti vsaj blizu Socialnim demokratom, da si lahko postal predsednik kake športne zveze. V nekaj letih je bilo ponovno vse na svojem mestu. To "stabilnost" je najbolj nazorno ilustriral prav vrhovni ajatola prvorazrednih, ko je na vprašanje novinarja, kakšen je sedaj položaj delavskega razreda in kje so danes proletarci, na začetku stoletja mirno odgovoril: "Na svojih delovnih mestih, kjer so vedno bili."

Pred dobrima dvema desetletjema je takratni predsednik Ustavnega sodišča dr. Peter Jambreč v govoru ob Dnevu Samostojnosti predlagal uvedbo pozitivne diskriminacije namesto lustracije. Tak pristop bi naj omogočil odprt sistem, v katerem se napreduje na podlagi meritokracije oziroma sposobnosti in kjer ima ob enakih pogojih prednost nov kandidat. Do udara v letu 2008 je tak pristop obetal nekaj uspeha, saj je na trenutke za optimiste kazalo, da socialistična elita preko pristopa k reformnemu partnerstvu za razvoj in začasni opustitvi sovražne retorike v parlamentu neformalno pristaja na ta gentlemanski predlog. V resnici pa se je v ozadju pripravljala Peticija 571 ter policijsko sodni udar Patria. Ajatole samooklicane elite očitno niti za trenutek niso pomislili na spravo, dokončanje tranzicije in ustavno obljubo blaginje.

Predlog dr. Petra Jambreka je imel racionalno jedro tudi v izkušnji slovenske osamosvojitve. Kljub temu, da osamosvojitvev Kučanu, Ribičiču, Potrču, Kocjančiču, Smoletu in drugim vodilnim komunistom nikoli ni bila intimna opcija, kar so brez rezerve sami javno izpovedovali (še bolj pa so o tem pričala njihova dejanja ob razorožitvi TO in glasovanju proti aktom za zavarovanje slovenske osamosvojitve z realno silo v takratni skupščini), je znaten del nižjega kadra, ki je prej izvajal enostrankarsko oblast, po nastopu Demosove vlade vseeno iskreno podpiral korake k nastanku

slovenske države. Vključujoča politika Demosa je pritegnila celo nekatere precej radikalne elemente bivšega komunističnega režima. Trije ministri Demosove vlade so bili tudi formalno člani preimenovanih komunistov, vsaj sedem pa jih je tja spadalo svetovnonazorsko. Če bi Demos imel ustavno večino (kar bi se glede na voljo volivcev tudi zgodilo, če ne bi tretjino skupščine oziroma Zbor združenega dela komunisti vnaprej rezervirali pretežno zase), bi verjetno uspešno izpeljal tudi drugo ključno točko svojega programa. Tako pa je s težko muko in za las uspela osamosvojitve, medtem ko demokratizacija ostaja na pol poti. Toda zgledno sodelovanje s preimenovanimi komunisti na nižjih ravneh upravljanja države in v številnih občinah v času prvega leta Demosove vlade je vendarle ustvarilo upanje, da lahko stranke demokratičnega loka v primeru zmage na volitvah s politiko vključevanja in postopnih reform dosežejo potrebno odprtost sistema. V mandatu 2004 -2008 smo to spet poskusili, a na koncu dobili v hrbet ne samo nož, ampak bajonet boljševiške zadržnosti.

Tudi med mandatom dejansko ni bilo idilično. Medtem ko smo preko Partnerstva za razvoj z večino opozicije uskladili in skupaj enotno sprejeli preko 50 sistemskih zakonov, je 571 slovenskih "novinarjev" razpošiljalo vladam evropskih držav peticijo, v kateri je bila naša vlada obtožena totalitarnosti in celo ogrožanja celotne EU. Medtem ko smo v nadzorne svete največjih državnih podjetij in bank imenovali predstavnike opozicije na njihov predlog, je poslanec LDS Slavko Gaber v DZ grmel o kadrovskega tsunamiju.

Predstavniki samooklicane elite so takšno podlo "taktiko obrata" uporabljali vseskozi. Začelo se je že takrat, ko so svoje politične nasprotnike oklicali za izdajalce v isti sapi ko so leta 1941 skupaj z okupatorskimi nacisti v Trbovljah praznovali 1. maj. Ko je Kučan leta 1994 pripravljajl mini državni udar (Depala vas), je v Novi gorici izjavil, da njegovi nasprotniki verjamejo, kako so za premagovanje notranjega sovražnika dovoljena vsa sredstva. Pred volitvami leta 2011 je Zoran Janković kot papagaj ponavljajl, kako ne bo sodeloval z Janšo, ker da ta eno govori in

drugo dela (teško si je zamisliti kako osebo, ki bi temu opisu bolj ustrezala kot Janković sam). Do absurda pa je ta "taktika obrata" samooklicanih elit prišla spomladi in poleti 2018, ko so predstavniki levičarskih strank papagajsko ponavljali, da iz koalicijske kombinatorike že vnaprej izključujejo Janšo, ker da je ta - izključevalen.

Največji tovrstni obrat pa so prvorazredni naredili s pojmom človekovih pravic. V bivši SFRJ so človekove pravice označevali za kapitalistično prevaro, neskladno z razrednim bojem ter niso nikoli ratificirali Konvencije OZN o človekovih pravicah. Po oblikovanju Odbora za varstvo človekovih pravic leta 1988 so ga najprej napadli, a neuspešno. Nato pa so ga skušali prevzeti od znotraj ter mu hkrati oblikovali konkurenco z ustanovitvijo Sveta za človekove pravice v okviru režimske SZDL ter pod vodstvom kreatorje jugoslovanske totalitarne kazenske zakonodaje in nekdanjega eksekutorja OZNE dr. Ljuba Bavcona, ki so mu za pomočnika dodali nikogar drugega kot dr. Danila Türka. Sledila je vztrajna erozija osnovnega pomena človekovih pravic, ki je pripeljala do današnjega absurda, ko samooklicana elita kot človekovo pravico prodaja ilegalno migracijo, teorijo spola in posvojitvev otrok s strani istospolnih parov; hkrati pa vztrajno zavrača pokop romskih družin, ki so jih partizani zverinsko pomorili spomladi leta 1942 v Iški. Medtem ko posmrtnih ostankov pobitih mož, žena, otrok in celo dojenčkov ne dovolijo pokopati na Žalah, se ob grobnici poleg slovenskega parlamenta, v kateri leži »narodni heroj«, ki je iz nizkotnih rasističnih nagibov zaukazal ta zločin in se z njim v svoji knjigi celo pohvalil, vsako leto pred 1. novembrom zbira ideološko jedro prvorazrednih in po božje časti tega množičnega morilca in izpričanega rasista.

Dobronamernost in iluzije (3. slika)

Politične izpostave prvorazrednih se smejejo očitkom, da ne delajo reform. Upravičeno. Kajti smisel njihovega obstoja je ravno ne-reforma in s tem obramba statusov, oblasti in privilegijev prvorazrednih.

Za demokratični del slovenske politike in večino slovenskih ljudi je značilna dobronamernost. Verjetje v dobro. V srečen konec in dober izhod tudi takrat, ko realne okoliščine kažejo drugače. Zaupanje v dobre namene drugih. Zelo verjetno je ta značajska lastnost Slovincem marsikdaj v zgodovini pomagala preživeti. Večkrat pa je botrovala velikim tragedijam. Najbolj takrat, ko se je soočila z brezobzirnim naskokom avantgarde na oblast za ceno bratomora. Kljub usodni prevari v najtežjih trenutkih zgodovine in strašni ceni je ta lastnost »dobroverjetja« v slovenskem narodu ostala.

Prvorazredni danes v Sloveniji brez večjih težav ohranjajo oblast in privilegije ne samo zaradi svoje stvarne moči v denarju, medijih in represiji, ampak tudi zaradi »dobroverjetja« drugorazrednih. Dobroverjetja, ki je preraslo v iluzije. Zaradi njih potem dobri ljudje ne gredo na volitve in tako omogočijo slabe vlade. Zaradi njih dobri in sposobni ljudje ne vidijo bistva, ampak zgolj virtualno resničnost. Zaradi njih ljudje ne vidijo pravih vzrokov za svoje nizke plače in pokojnine, ampak lahkotno nasedajo lažem z ekranov. Zaradi njih tudi dobronamerni intelektualci iz naslonjačev ponujajo zdravorazumske rešitve, katere pa v svetu, ki ni tak, ne delujejo.

Prva iluzija dobronamernih ne režimskih intelektualcev, ki trmasto vztraja skozi celotno (ne)tranzicijo, je, da je mogoče zgolj z opozarjanjem na stanje ne-reform ali proti-reform, po možnosti z uporabo čim višje stopnje "politične korektnosti", katere pomemben gradnik v Sloveniji je »vsegliharstvo«, stanje spremeniti. To je velika samoprevara. Kajti prvorazredni se smejejo očitkom, da ne delajo reform. Upravičeno. Ta očitek namreč izhaja iz domene, da se ne zavedajo njihovega pomena oziroma da jih niso sposobni izvesti. Drugo mogoče deloma drži, prvo pa zagotovo ne. Njihov cilj - pravzaprav temeljni smoter njihovega obstoja -

je namreč ravno preprečevanje teh reform. Tam pa, kjer to ni možno, pa zavlačevanje do hitrosti oziroma počasnosti, da lahko še obvladujejo tveganje. Tveganje, ki bi jih resne reforme prinesle za sistem, ki služi samo izbrani eliti. Razumnim ljudem je zvenelo nelogično, celo bebavo, ko je izbravec samozvane elite dr. Miro Cerar ob očitnem izostanku kakršnihkoli reform skozi mandat 2014-2018 ponavljal, da je ključen uspeh njegove vlade stabilnost. Z vidika cilja, zaradi katerega je bil po ukradenih volitvah ustoličen na mesto predsednika vlade, pa ta trditev zveni še kako logično. Dejansko je res delal to, za kar so ga oklicali. Varoval je položaj in privilegije samozvane elite, iz katere tudi sam izhaja. Za njih stabilnost pomeni varnost in nedotakljivost njihovih privilegijev. Kajti oni so, kot je nedavno na Osankarici dejal predsednik Socialnih demokratov Dejan Židan, "borci za svoje pravice."

Medtem ko se razumna Slovenija drži za glavo ob izgubljenih astronomskih vsotah denarja zaradi zamud in zavlačevanj pri privatizacijah, se ajatole prvorazrednih zgolj privošljivo nasmihajo. Kajti kolikor manj bo od njih ne obvladovane ekonomije, toliko bolje za sistem samooklicanih elit.

Druga iluzija je zgrajena okrog prepričanja, da je mogoče delujoč sistem parlamentarne ali liberalne demokracije vzpostaviti mimo opozoril resolucije Sveta Evrope 1096, ki je pred 22 leti jasno povedala, da brez razgradnje ostankov nekdanjega totalitarnega sistema realna demokracija v postkomunističnih državah ni možna. Kljub vnaprejšnjemu opozorilu iz »posvečenega« mesta in kljub skozi desetletja ne-tranzicije in restavracije nakopičenim dokazom še dan danes lahko na različnih okroglih mizah in »think-tankih« spremljamo »intelektualne« poskuse odkrivanja lesenega železa.

Tretja iluzija je zgrajena na samoprevari v smislu zanikanja pomena razkritja resnice o izvornem aktu slovenskega narodnega razkola, torej komunistični revoluciji in iz nje izhajajočem obsežnem fizičnem uničenju tradicionalne slovenske gospodarske in humanistične elite. Brez

razumevanja posledic totalnosti in skrajno izrojene zločinskosti tega akta namreč ni mogoč noben nov narodov vzpon, nobena druga republika in nobena katedrala svobode. Slovenija ne zaduha z obema kriloma pljuč zato, ker prvorazredni tega ne dovolijo. Ne dovolijo resnice, brez resnice pa ni sprave. In narod, ki ni spravljen, ni sposoben izkoristiti večine svojih razvojnih možnosti.

Četrta iluzija temelji na prepričanju, da se prvorazredni ne zavedajo dovolj nevarnosti pritiska ilegalnih migracij na Evropo in na Slovenijo. Da zato in pa iz iskrene solidarnosti podpirajo Marakeško deklaracijo ter za drag denar sprejemajo in vzdržujejo ilegalne migrante iz neogroženih držav. Resnica je ravno obratna. Tisto, kar večina ljudi v Sloveniji in Evropi zdravorazumsko prepozna kot nevarnost, prvorazredni vidijo kot priložnost. Priložnost za krepitev kopneče baze podpornikov, kajti prišleki iz civilizacijsko tujih okolij so sprva lahek plen tistih, ki jim delijo davkoplačevalski denar za nedelo. Interes za ohranitev oblasti in statusov prvorazrednosti prevladuje nad prepoznavanjem realnih groženj terorizma in socialnih napetosti, ki jih prinaša divja multikulturnost. Eden najstarejši režimskih časnikov je v božičnem času zmagoslavno predstavil zadnje celovite demografske podatke za Slovenijo (za leto 2017). Na dan se nam povprečno rodi 55 otrok, umre pa nam 56 sodržavljanov. Dnevno se k nam priseli 52 oseb iz tujine, odseli pa se jih 48. Naravna rast prebivalstva pada zaradi premajhnega števila rojstev in odseljevanja mladih Slovencev, medtem ko se priseljujejo pretežno ljudje brez slovenskih korenin. Kulturni marksisti trend vidijo kot uresničevanje enega od osnovnih petih ciljev Komunističnega manifesta (razgradnja naroda, družine, religije, zasebne lastnine in zasebnega šolstva), prvorazredni pa kot obet ohranitve svojega statusa in privilegijev. S takšnim trendom menjave slovenskih za neslovenske volivce na leto pridelajo najmanj deset tisoč glasov neto oziroma en poslanski mandat letno.

Zaradi teh iluzij so rezultati občasni politični projektov »desnoliberalnih« intelektualcev običajno prav nasprotni od nedvomno večinoma iskrenih namenov akterjev, saj je njihove aktivnosti mogoče zelo enostavno

speljati na stranske tire ali pa v odločilnih trenutkih celo uporabiti proti spremembam samim. Nazoren primer tega je bilo ravnanje Virantove Državlanske liste v trenutku, ko je bila na prelomu 2012/2013 prvič realno mogoča razgradnja finančno-mafijske strukture prvorazrednih.

Z iluzijo, da bodo prvorazredni slej ko prej spregledali svojo zmoto in sprejeli spravo, če bomo mi dovolj dolgo nastavljali drugo lice, bili vključevalni, povezovalni, vljudni in popustljivi, njihov ideološki aparat hrani slovenski narod vse od napovedanega »sestopa z oblasti« pred tremi desetletji.

Demos je bil tako skrajno galanten in je pristal na večino zahtev opozicije glede plebiscita. Kljub temu so preimenovani komunisti naredili vse, da osamosvojitve v praksi ne bi uspela. Milan Kučan in Ciril Ribičič sta sredi vojne za Slovenijo celo prepričevala sekretarja Socialistične internacionale, naj mednarodnega priznanja Slovenije ne naklonijo desnici. (Pierro Fassino o tem v svoji knjigi "Per Passione") SKD in SDS sta šli v drugo Drnovškovo levičarsko vlado kot manjšinski partnerici, misleč da bomo po osamosvojitvi le stopili skupaj in delali za blaginjo Slovenije. A takoj po priključitvi Zelenih in Demokratske stranke k LDS so imeli sami dovolj glasov za večino. Proti SDS so brž organizirali Depalo vas, proti SKD oziroma Lojzetu Peterletu pa Oglejski sporazum.

Ko je leta 1997 v vlado z njimi šla SLS, so levičarski mediji najprej brata Podobnik kovali v zvezde, čez nekaj mesecev pa začeli z obsežno kampanjo osebnih diskreditacij v vnaprej načrtovanih projektih očitnih medijskih umorov obeh.

Po izglasovani nezaupnici Drnovškovi vladi leta 2000 je Bajukova vlada v slabega pol leta občutno pospešila implementacijo evropskih standardov ter ujela zaostanek, ki ga je imela Slovenija pri vključevanju v EU. Za nagrado so socialisti ob asistenci vseh poslancev združene SLS-SKD s spremembo ustave izničili rezultat referendumu o večinskem volilnem sistemu in tri odločbe ustavnega sodišča na to temo. Milan Kučan pa je kot predsednik republike svojega svetovalca Zdenka Roterja poslal na

Hrvaško, da bi tam zbral kak obremenjujoč material zoper obrambnega ministra lastne vlade (glej knjigo Padle Maske avtorja dr. Zdenka Roterja – razprodana in neponatisnjena).

Po zmagi na volitvah jeseni 2004 smo ponudili koalicijo in sodelovanje vsem parlamentarnim strankam in nato sestavili vlado z vsemi tistimi, ki so hoteli sodelovati. Tistim, ki niso hoteli, smo ponudili partnerstvo za razvoj. V zameno so organizirali afero Patria.

V času oblikovanja Pahorjeve vlade po volitvah 2008 smo maksimalno pomagali novi koaliciji pri pripravi nujnih ukrepov zaradi stopnjevanja finančne krize v EU. V zahvalo je nova vlada na mesto predsednika vrhovnega sodišča imenovala Branka Masleša, na mesto generalnega državnega tožilca Zvonka Fišerja, na čelo KPK pa Gorana Klemenčiča in Darka Stareta. V rekordnem času so pripravili vrsto proti opozicijskih zakonov, večinoma kasneje razveljavljenih na ustavnem sodišču. Vse z enim skupnim ciljem, ki ga je jedrnato strnil Branko Masleša v stavek: “Janšo je treba sf...ti.” Dopolnil pa ga je takratni predsednik republike dr. Danilo Túrč, ki je v intervjuju za Mladino prvorazrednim ukazal, da je potrebno enkrat za vselej opraviti z “osamosvojitveno navlako.”

Leta 2012 smo po debaklu Jankovića sestavili proti krizno vlado, ki je z ZUIF-om in vrsto drugih ukrepov zaustavila finančni stečaj slovenske države. Ko je bilo najhuje mimo, so prvorazredni v zahvalo proti nam organizirali nasilne vstaje ter s protizakonitim in lažnim poročilom KPK razsuli koalicijo.

V času največjega kaosa zaradi pritiska imigrantskih kolon leta 2015 je SDS kljub ukradenim volitvam konstruktivno pomagala vladi pri obvladovanju razmer. Če bi takrat nekdo posnel in javno predvajal eno od kaotičnih sej Sveta za nacionalno varnost, prepir nedoraslih ministric za obrambo in notranje zadeve o tem, kdo bo dobil sredstva iz proračunske rezerve in popolno nesposobnost Mira Cerarja, da bi sploh razumel obseg grožnje same, bi zaradi gneva ljudstva Slovenija v eni uri ostala brez vlade.

Enako konstruktivno je SDS ravnala ob razglasitvi za Slovenijo katastrofalnega rezultata arbitraže o meji s Hrvaško. Interese Slovenije smo postavili na prvo mesto, v zameno pa dobili lažnivo kampanjo o "odličnem rezultatu" in popolno nesposobnost Cerarjeve vlade, da uresniči vsaj sprejemljive dele arbitražne rzsodbe na kopenski meji.

Demos, Jože Pučnik, SDS, vse stranke demokratičnega loka in velika večina vseh ostalih drugorazrednih smo bili v času od začetka demokratičnih sprememb vseskozi vključevalni, odprti, povezovalni, razumevajoči in spravni.

V zameno pa smo od samooklicane elite dobili dvakrat okradene državne banke, ovadbe, obtožnice, aretacije, montirane sodne procese, kraje mandatov, volitev, zapore, nasilne vstaje, diskreditacije na vseh ravneh, medijske umore in grožnje s smrtjo. Vzpostavili so stanje, v katerem dejanski kriminalci na čelu globoke države pošiljajo svoje nasprotnike in kritike v zapor in temu početu rečejo pravna država.

Za samoizbrano elito je značilna imuniteta oziroma nedotakljivost pred kazenskim pregonom. To seveda velja za prvi krog. Za ajatole. Zato Kučan, Kocjančič, Rigelnik, Zemljarič, Ribičič, Potrč, Valant, Eržen, Tepeš, Vogrinčič in podobni niso bili nikoli niti resno ovadeni od državnih organov, kaj šele preiskovani, obtoženi ali celo obsojeni zaradi več kot očitnih sumov protipravnega delovanja. Za drugi krog prvorazredne elite velja, da so izjemoma sicer lahko kazensko preganjani, a ker "zaupajo v sodstvo in ga spoštujejo", niso nikoli obsojeni, ne glede na očitnost dokazov o njihovih zločinih. Najbolj nazoren primer tega spoštovanja sodstva je Zoran Janković. V tretjem, najširšem krogu pripadnikov samoizbrane elite zaščita ni popolna. Zgodi se jim včasih za delanje vtisa »neodvisnosti sodstva« tudi kaka obsodba, a se ta praktično nikoli ne konča v zaporu, temveč v razveljavitvi na drugi stopnji. Izjeme naredijo le v primerih, kjer je potrebna lekcija za primer drugim zaradi začasne nezvestobe. Najbolj nazoren primer takšnega opozorila je Boško Šrot.

Ko se je para uničevanega dostojanstva drugorazrednih v slovenskem loncu začela pregrevati in je vse več posameznikov na družabnih omrežjih začelo stvari poimenovati s pravim imenom, pa so prvorazredni izumili novo ime za preganjanje svojih kritikov: sovražni govor. Ajatola prvorazrednih je jeseni 2018 na proslavi masakra mobilizirancev na Ilovi gori zapovedal nič več in nič manj kot to, da "sovražni govor ogroža svetovni mir." Čeprav je že od Orwella sem znano, da je »sovražni govor« za tiste, ki živijo v laži, v bistvu RESNICA. Torej, če kdo kaj napiše o vlogi ajatole pri razorožitvi TO, pranju milijarde evrov za iranske teroriste ali nasprotuje izdatkom za ilegalne migrante, ki presegajo dvakratnik povprečne pokojnine v državi, je po razsodbi ajatole to sovražni govor, ki ogroža sam svetovni mir. In tisti, ki sedaj pozivajo na uničenje nerežimskih medijev, grozijo z represijo ali zgolj zmerjajo "desničarsko bando", seveda branijo sam svetovni mir. Živimo v džamaheriji, kjer ajatola določi, kaj je resnica, samooklicana elita pa v obrambi svojih privilegijev zapoved zvesto prevaja v prakso. Propagandna orodja režima pa potem iz »sovražnega govora« naredijo notranjega sovražnika po vzoru koloradskega hrošča in polovico javnosti prepričajo, da je to osrednji nacionalni problem.

Osamosvojili smo se, osvoboditi pa se bo pač še treba. (4. slika)

Skrajno moralno izprijeno početje je možno samo v pretežno obvladovanem javnem prostoru, kjer sta prav in narobe absolutno poljubni kategoriji. Kjer po Nitzejansko dejstva ne obstajajo, obstajajo samo interpretacije. In kjer moramo danes žal z vso resnostjo priklicati v ospredje Voltairovo opozorilo, ki se glasi: »Ta, ki vas lahko prepriča v absurde, vas lahko navede tudi v zločin.«

Seveda bi lahko tudi politično predstavništvo demokratične, drugorazredne strani v zadnjih desetletjih naredilo manj napak. Vprašanje pa je, če bi bilo ob danem razmerju sil na začetku (izostanek ustavne

večine) strateško danes karkoli bistveno drugače, tudi če bi ob drugačnem taktičnem ravnanju ostajali v istem polju naivnosti in dobronamernosti.

Iz resne razprave o lastnih napakah izpuščam ocene in nasvete prvorazrednih analitikov in strokovnjakov, ki so vedno skušali drugorazredni strani podtikati kukavičja jajca. Še posebej radi so za poraženko razglašali stranko, ki se je kot edina vedno uvrstila v parlament je doslej daleč največkrat zmagala na volitvah, med drugim tudi na zadnjih evropskih, državnozborskih in lokalnih.

Realno se z razdalje kot največje taktične napake kažejo razkoli znotraj demokratičnega (pomladnega) bloka ter sodelovanje posamičnih šibkih pomladnih strank s političnimi izpostavami prvorazrednih, ki so to dobronamerno sodelovanje zgolj uporabili za krepitev svoje moči in privilegijev. Krivda je med nami porazdeljena sorazmerno z stopnjo naivnosti ter dolžino časa takšne kolaboracije. V SDS smo takšno napako naredili leta 1992, v SKD 1993, v SLS 1996 in 2001. Politična napaka je bila tudi dobronamerno oblikovanje Bajukove vlade leta 2000 in v podobni meri tudi oblikovanje naše protikrizne vlade leta 2012 skupaj z Desusom in Državljansko listo. Medtem ko smo reševali od njih zbankrotirano državo, so prvorazredni reševali svoje črne fonde v državnih sektorjih, trepetali pred morebitnim razkritjem pranja milijarde evrov za Iranske teroriste ter pripravljali vstajniški udar.

Nauk teh napak je zelo poveden. Dobronamerno sodelovati z nedobronamernimi se vedno slabo konča za prve. Uporaba načela biti za vsako ceno pri koritu pa je za demokratične stranke sploh najhitrejša pot v propad. Pot k normalizaciji vodi zgolj preko trdnega sodelovanja vseh, ki zastopamo drugorazredne. Tega se prvorazredni najbolj bojijo in zato daleč največ investirajo v razdore na pomladni strani. Že bližnja prihodnost bo pokazala, ali smo se iz očitnih posledic dosedanjih napak dovolj naučili.

Glede na opisano stanje se na prvi pogled zdi, da rešitve iz močvirja vsaj zaenkrat ni na vidiku. Kaj storiti, ko prvorazredni obvladujejo skoraj vse in ko so za obrambo svoje prvorazrednosti pripravljene uporabiti vsa sredstva? Ko je pred nami čas nemirnega zunanjega okolja in - sodeč po tekmovanju v tem, kdo bo večkrat izrekel pozdrave z grožnjo smrti - stopnjevanja izrojenosti samooklicane elite? Ko se od vseh »kriz« najboljši stopnjuje tista najnevarnejša, kriza vrednot?

Na razpletanje vrednotne krize v prihodnje bo v znatni, čeprav ne prevladujoči meri vplivalo zunanje okolje. EU je sicer še vedno najboljši politični dosežek v znani zgodovini starega kontinenta, a obdobje optimizma je na žalost vsaj zaenkrat minilo. Že v letošnjem letu glavni izzivi ne bodo le ilegalne migracije in strateška katastrofa imenovana Brexit, ampak tudi občutno ohlajanje gospodarske rasti, nove sence hladne vojne in rastoče napetosti z ZDA. Zato razprava o Evropi ene ali več hitrosti ni več na dnevnem redu, razen če govorimo o vožnji nazaj. Potrebni sta sanacija in stabilizacija razmer. Zvrhana mera zdravega razuma in državnštva torej. Apologeti evropskega federalizma v tem trenutku povzročajo enako škodo kot neposredne zahteve po odpravi unije. Hkrati pa je razburkan čas hkrati tudi priložnost za uveljavitev držav, kot je Slovenija. Ugled države ni zgolj politična, ampak tudi močno ekonomska kategorija. Slovenija ne more voditi z velikostjo in/ali močjo, lahko pa prednjači s predlogi dobrih rešitev. Prihaja drugo predsedovanje svetu EU v naši zgodovini, ki priložnosti zagotovo povečuje. Vendar pa moramo ravnati ravno obratno kot zadnje desetletje, ko Slovenija ob očitni nesposobnosti samooklicane elite za reševanje državnških problemov partnerje zasipa s svojimi (zanje deseto razrednimi) težavami, kot je npr. arbitražni spor s Hrvaško. Namesto da bi predlagali ali sooblikovali predloge za rešitve skupnih EU problemov. Varnost, priložnost in prihodnost so ključni pojmi za EU v naslednjem obdobju.

Odločilni spopad vrednot z izrojenostjo in za odpravo drugorazrednosti pa bo potekal doma. Medtem ko se je pred 15 leti sprava v narodu, pozitivna diskriminacija in evolucijsko zlitje elit na podlagi meritokracije še zdela

dosegljiva možnost, ustavna zapoved blaginje pa skupni imenovalec dihanja z obema kriloma pljuč, pa danes nihče več, ki uporablja zdravo pamet, ne verjame več v kakršnokoli pripravljenost prvorazrednega jedra v civilizirano dokončanje tranzicije. Tako kot za obdobje osamosvojitve, ko je del samooklicane elite bivšega režima iskreno sodeloval v nastajanju slovenske države, velja poudariti, da so bili številni razumnejši pripadniki druge generacije samooklicane elite do pred desetletjem pripravljeni na spravno in odprtejšo politiko. Tega pa jim ajatole za nobeno ceno niso dovolile in so preko medijskega in represivnega monopola strogo kaznovale vsak odklon. Leta 2012 in 2013 so nato prvorazredni dokazali, da so svoje privilegije in monopole pripravljeni poleg z zlorabo pravne države in ukradenimi volitvami braniti tudi z nasiljem.

Ker so bili z uporabo nasilja uspešni pri ohranjanju oblasti, monopolov in privilegijev, je na tem humusu banditizma nastala nova politična sila na skrajni levici, ki namesto od sramu zardeva od ponosa, ko odkrito zagovarja in povečuje zločine, diktatorje ter jugoslovansko in venezuelsko pot v revščino. Medtem ko je za njihove partnerje pri Socialnih demokratih in vsakokratnih novih obrazih donedavna veljalo, da zločine, s katerimi je samooklicana elita nastala, v praksi iz svoje ukradene vile odobravajo in ščitijo, jih pa ne reklamirajo, pri stranki Levica tudi to ni noben problem. In namesto da bi se celotna slovenska levica normalizirala, se je znašla v spirali radikalizma. Nič več ni onstran dovoljenega. Takšno odkrito skrajno moralno izprijeno početje je seveda možno samo v pretežno obvladovanem javnem prostoru, kjer sta prav in narobe absolutno poljubni kategoriji. Kjer po Nitzejansko dejstva ne obstajajo, obstajajo samo interpretacije. In kjer moramo danes žal z vso resnostjo priklicati v ospredje Voltairovo opozorilo, ki se glasi: »Ta, ki vas lahko prepriča v absurde, vas lahko navede tudi v zločin.«

Vsak, ki je sposoben vsaj malo pogledati pod vsakdanjo virtualno resničnost, ki jo rišejo režimski mediji, se zaveda, da je stanje v Sloveniji v vrednotnem smislu skrajno resno in da drsimo k prelomnici. Ko samooklicana elita za svoj obstanek na oblasti in obrambo svojih

privilegijev uporablja vsa sredstva, demokracija na prvi pogled nima nobenih možnosti. Vendar, kot nas uči zgodovina, samo na prvi pogled. Pred Slovenijo je čas, podoben tistemu pred tremi desetletji. Takrat je grozilo, da bomo v balkanskem loncu smodnika propadli ekonomsko in politično, potegnjeni v krvav spopad za vzpostavitev velikosrbske tvorbe na ruševinah bankrotirane komunistične SFRJ. Prav lahko da bi se to zgodilo, če bi krmilo narodove usode v tem prelomnem času ostalo v rokah tistih, ki so moralni in gospodarski bankrot bivše države orkestrirali na mešanici ideoloških zablod in prvorazredne arogance. Vendar se ni.

Danes Slovenijo ponovno v celoti obvladuje enaka, predvsem pa za prepoznavanje zgodovinskih dilem in preizkušenj enako "sposobna" samooklicana elita kot leta 1989. Lahko ostane tako kot je in sadovi časa, ko je slovenski narod na predlog Demosa edinkrat v zgodovini sam odločal o svoji usodi in ko se je oblikovalo njegovo vrednotno središče, bodo propadli. Lahko pa tako kot pred tremi desetletji razbijemo okove drugorazrednosti ter osvobodimo in ohranimo samostojno Slovenijo za prihodnje rodove.

Možna sta torej dva razpleta. V prvem demokracija lahko zmaga. Vendar pa so za njeno zmago in za osvoboditev Slovenije ter dihanje z obema kriloma pljuč potrebni najmanj naslednji ukrepi:

1. Odprava cenzure

Predpogoj za delovanje demokracije je vzpostavitev agore, javnega prostora, v katerem so argumenti različnih interesnih in političnih skupin načeloma enakopravno dostopni volivcem. Boj za agoro je vedno in povsod absolutna prioriteta vseh demokratov.

2. Odprava finančnih in gospodarskih monopolov

Javni denar je izmišljena kategorija. Realno obstaja samo denar davkoplačevalcev, ki ga politična oblast pobira z davki in prispevki ter preko finančnih in gospodarskih monopolov. Boj za smotrno porabo tega

denarja je absolutna prioriteta vsake demokratične oblasti. Prav tako boj za odpravo vseh monopolov in vzpostavitev logične konkurenčnosti povsod, kjer je to smiselno in mogoče.

3. Odprava imunitete za prvorazredne

Vzpostavitev enakosti pred zakonom je absolutni predpogoj za normalno delovanje demokratične države. Ko bodo Kučan, Rigelnik, Zemljarič, Janković, Jamnik, Golobič, Kocjančič in ostali nedotakljivi na slovenski policiji, tožilstvu in sodiščih obravnavani enako kot drugorazredni državljani, bomo dobili vladavino prava. Če tega institucije ne bodo zmogle, bo na neki točki vrelišča ulica sodila tako nedotakljivim kot tistim, ki so zatajili v svojem poklicu.

4. Ukinitev privilegijev samooklicane elite

Demokratična družba ne more tolerirati privilegiranih pokojnin in položajev, zato bodo odpravljani.

5. Prepoved totalitarne ritualike

Obujanje fašizma, komunizma in nacional socializma oziroma nacizma je kaznivo. Šolski sistem uči in vzgaja mlade tako, da snov temelji na resničnih in celovito podanih zgodovinskih dejstvih, s poudarki na spravi in vrednotah slovenske osamosvojitve, ki predstavljajo vrednotno središče Slovencev in slovenske države.

6. Pogled k peti generaciji potomcev

Demokratična oblast terja uresničevanje ustavnega temelja Slovenije, ki pravi, da je Slovenija država vseh svojih državljanek in državljanov, ki temelji na neodtujljivi pravici slovenskega naroda do lastne državnosti. Brez slovenskega naroda torej Slovenije ni. Zato Slovenija ne vzpodbuja ilegalnih migracij, ampak jih preprečuje in v okviru mednarodnih naporov pomaga odpravljati njihove vzroke. Blaginjo lastnih ljudi postavlja na prvo mesto, vzpodbuja rojstvo otrok in pomaga družinam, mladim pa omogoča

kvalitetno šolanje in zaposlitev doma ter uspeh v skladu z njihovimi sposobnostmi. Vzpodbuja vrnitev slovenskih rojakov iz tujine domov in jim pri tem aktivno pomaga. Zaveda se pomena obrambe evropske civilizacije za srečno prihodnost svojih otrok.

Intelektualni napor za uveljavitev teh rešitev je nujen, a sam po sebi zagotovo ne bo dovolj. Tako kot očitkom o ne-reformah se mu prvorazredni prizanesljivo nasmihaajo. Po Stalinovo: "Oni so lahko pametnejši, a mi štejemo glasove, pišemo zapisnike, predvsem pa imamo strojnice..." Zato morajo drugorazredni za odpravo tega statusa pač zahtevati in doseči demokratični nadzor nad štetjem glasov, pisanjem zapisnikov in strojnicami.

Prvorazredni se bodo naslednji tezi sicer posmehovali tako, kot se očitkom o ne-reformah. Kljub temu pa lahko zelo logično utemeljimo trditev, da bi bil njihov pristanek na spravo in odpravo drugorazrednosti (ali če hočete: resničen sestop z oblasti) glede na povzročeno stanje in čas, ki prihaja, zanje daleč najboljša rešitev. Končno odštevanje se je namreč začelo in tisti z bolj pretanjenim sluhom lahko brez težav slišijo tiktakanje ure sprememb. Izrojenost je dosegla stopnjo, ki je blizu samo destrukcije. Ena od neizogibnih posledic prvorazrednosti, ob kateri ti nečesa ni treba doseči s trdom in znanjem, ampak ti je dano s statusom, je nesposobnost, ki pa se stopnjuje iz roda v rod in se kopiči v tistem delu samooklicane elite, ki predstavlja politično predstavništvo prvorazrednih.

Po izvolitvi za predsednika republike je dr. Janez Drnovšek, ki si sicer v svoji pisarni še vedno ni upal na glas izgovoriti besede "Kučan", začel v privatnih pogovorih zagovarjati tezo o potrebi dihanja z obema kriloma slovenskih pljuč. Kasneje je v ta namen organiziral kvalitetne "Pogovore o prihodnosti", ki so zaradi njegove avtoritete za skupno mizo posedli različno misleče intelektualce ter vlado in opozicijo. Takratni predsednik vlade Anton Rop, naslednik Drnovška na čelu vlade in LDS, je o tej okrogli mizi novinarjem delil cinične pripombe, ignorirati pa si je vseeno ni upal. Vsaj delno je bila tako leta 2003 in 2004 vzpostavljena agora, resnični javni

prostor izmenjave argumentov o ključnih vprašanjih prihodnosti naroda, kamor so bili povabljeni vsi. Začasno je nastal vtis skupnega npora za premagovanje izzivov, ki so čakali Slovenijo na pravo nove dobe življenja v združeni Evropi. Sledile so prve volitve v samostojni Sloveniji v vsaj približno normalnih razmerah in zasijalo je novo upanje, žal kmalu pogašeno z novimi zlorabami pravne države za krajo volitev. In ajatole samooklicane elite so poskrbele, da kasneje nikoli noben predsednik republike ni prišel na kako podobno heretično idejo, s katero bi ogrozil prvorazredne.

Danes jedro prvorazrednih niha med paranojo in evforijo, a večina pripadnikov samooklicane elite verjame, da nepovratno obvladujejo državo in da so večni. Bolj so nesposobni, bolj verjamejo, da so nenadomestljivi in večni. Ne zavedajo se, da se jim izteka čas zadnje priložnosti. Ne glede na njihovo trdo in včasih arogantno zavračanje pravih ponudb imajo na drugi strani zaenkrat za sogovornike še demokrate, ki v spravo ter vključevalno politiko kot temelj za srečo in blaginjo slovenskega naroda še vedno iskreno verjamejo. Kljub prevaram skozi dolga desetletja praznega časa, polnim zanikanja in teptanja človekovega dostojanstva in celo pravice do groba in spomina. Verjamejo, ker gre za generacijo demokratov, ki ima neposredno izkušnjo življenja in trpljenja v vojni in diktaturi ter predvsem izkušnjo usodnega pomena enotnosti naroda ob osamosvojitvi. In ker se zaradi teh izkušenj zaveda tako nevarnosti državljskega spopada kot groženj evropski civilizaciji, ki jih prinaša rastoči demografski pritisk na ostarelo staro celino ter obnovljene sence hladne vojne. Predvsem pa zaradi svojega cilja, blaginje za celoto, ne želi izključevati sposobnih posameznikov samooklicane elite na način, kot to počnejo oni. Za polno življenje in razvoj Slovenije mora ta dihati z obema kriloma pljuč brez izključevanja na podlagi pripadnosti.

Bolj prosvetljeni, gospodarsko usmerjeni del samooklicane elite ima zadnjo priložnost, da obrzda svoje paranoične ajatole, se ogradi od vse bolj retardiranega jedra, njegove izrojenosti in kulture smrti ter sprejme roko sprave, dokler je ponujena. Za demokrati, ki izhajajo iz vrednot

slovenske osamosvojitve, bodo namreč prišle generacije drugorazrednih, ki ne bodo poznale dovolj niti zgodovine niti Tolstoja in njegove misli, da sta čas in potrpljenje najmočnejša bojevnika.

Drugorazredni danes nastajajo tudi iz preproste zakonitosti obstoja prvorazrednih. Prioritetna skrb za privilegije prvorazrednih namreč avtomatsko ustvarja drugorazredne in krivice tako izgubljajo predznak in zaščito ideologije. Nove generacije drugorazrednih bodo zgolj seštevale in odštevale in na teptanje njihovega dostojanstva, krivice, krajo priložnosti in prihodnosti, »taktiko obrata« in zmerjanje s fašisti bodo enostavno odgovorile: »OK. To ste želeli in to boste imeli. Hirošimo.« Konec samooklicane elite pa bo v tem primeru enako krvav kot je bilo njeno spočetje.

Delajmo in molimo torej za modrost, moč in milost, da bo generaciji, ki ji je uspel zgodovinski podvig slovenske osamosvojitve, ne glede na vse uspela tudi civilizirana osvoboditev, zgodovinski spravni kompromis oziroma dokončanje tranzicije. Da bomo zanamcem predali v roko Slovenijo, za kakršno smo glasovali leta 1990 na plebiscitu in za kakršno smo se borili v vojni za Slovenijo pol leta kasneje. Da se bodo lahko soočali z nedvomno izjemno zahtevnimi izzivi svojega časa brez dodatnega težkega bremena nerešenih usodnih vprašanj iz časa svojih prednikov.